

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (pirmā palāta) 2012. gada 26. janvāra spriedums (Finanzgericht Hamburg (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — ADV Allround Vermittlungs AG, kas atrodas likvidācijas procesā/Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Lieta C-218/10) ⁽¹⁾

(PVN — Sestā direktīva — 9., 17. un 18. pants — Pakalpojumu sniegšanas vietas noteikšana — Jēdziens “personāla nodrošināšana” — Pašnodarbinātas personas — Vajadzība nodrošināt pakalpojumu sniegšanas vienādu novērtēšanu kā pakalpojumu sniedzēja, tā pakalpojumu saņēmēja gadījumā)

(2012/C 73/02)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Hamburg

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: ADV Allround Vermittlungs AG, kas atrodas likvidācijas procesā

Atbildētāja: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Finanzgericht Hamburg — Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), 9. panta 2. punkta e) apakšpunkta sestā ievilkuma, 17. panta 1. punkta, 2. punkta a) apakšpunkta un 3. punkta a) apakšpunkta, kā arī 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta interpretācija — Tāda pakalpojuma sniegšanas nodokļu piesaistes vietas noteikšana, ko veido pašnodarbinātu personu, kuras nav nodarbinātas pie pakalpojumu sniedzēja, nodrošināšana pakalpojumuņēmējam — Jēdziens “personāls” — Vajadzība nodrošināt, lai viena un tā paša pakalpojuma aplikšana ar PVN pakalpojumu sniedzēja un pakalpojumu saņēmēja gadījumā tiktu novērtēta vienādi

Rezolutīvā daļa:

1) Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma

nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 9. panta 2. punkta e) apakšpunkta sestais ievilkums ir interpretējams tādējādi, ka šajā tiesību normā paredzētais jēdziens “personāla nodrošinājums [nodrošināšana]” attiecas arī uz tādu pašnodarbinātu personu nodrošināšanu, kuras nav nodarbinātas pie pakalpojumu sniedzēja;

- 2) Sestās direktīvas 77/388 17. panta 1. punkts, 2. punkta a) apakšpunkts, 3. punkta a) apakšpunkts, kā arī 18. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir interpretējami tādējādi, ka saskaņā ar tiem dalībvalstīm nav jāpielāgo savi procesuālie noteikumi, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma aplikšana ar nodokli un pievienotā vērtības nodokļa maksāšanas pienākums par šo pakalpojumu kā pakalpojumu sniedzēja, tā pakalpojumu saņēmēja gadījumā tiktu novērtēti vienādi arī tad, ja par katru no tiem atbild cita nodokļu pārvaldes iestāde. Tomēr saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstīm ir pienākums veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai nodrošinātu pareizu pievienotās vērtības nodokļa iekasēšanu un nodokļu neitralitātes principa ievērošanu.

⁽¹⁾ OV C 221, 14.08.2010.

Tiesas (virspalāta) 2012. gada 24. janvāra spriedums (Cour de cassation (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Maribel Dominguez/Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Lieta C-282/10) ⁽¹⁾

(Sociālā politika — Direktīva 2003/88/EK — 7. pants — Tiesības uz apmaksātu ikgadējo atvaļinājumu — Valsts tiesiskajā regulējumā paredzēts tiesību rašanās nosacījums — Darba ņēmēja prombūtne — Tiesību uz atvaļinājumu ilgums atkarībā no prombūtnes veida — Direktīvai 2003/88 pretējais valsts tiesiskais regulējums — Valsts tiesas loma)

(2012/C 73/03)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation